

புறநானூற்று ஆற்றுப்படைத் துறையிலமைந்த பாடல்களில் மனிதம்

Humane in the Aatrupadai Songs of Purananooru

முனைவர் தே. இராணி எலிசபெத், இணைப் பேராசிரியர், தமிழ்த்துறைத் தலைவர்

சோகா இகெதா கலை மற்றும் அறிவியல் மகளிர் கல்லூரி, சென்னை.

Dr D. Rani Elizabeth, Associate Professor, Head, Department of Tamil

Soka Ikeda College of Arts and Science for Women, Chennai.

ORCID : <https://orcid.org/0000-0002-4456-2166>

DOI : 10.5281/zenodo.10544678

Abstract

The noble characteristics of the Tamils encompass the virtues of love and grace. The literature of the Sangam era, a treasury of the Sangam Tamils, exemplifies Tamil life. The "Purananooru" is a collection of poems extensively discussing external affairs in Sangam literature. Comprising four hundred poems, it glorifies valor and depicts the inherent human virtue found in the minds of people who admire bravery. The fourteen songs in the "Purananooru Aatrupadai" illustrate the inherent nature of our ancestors, who believed that others should receive what they themselves receive. The songs in the "Purananooru" showcase the ancient Tamils who possess innate humane virtues from birth. During the Sangam period, artists like Paanar, Virali, and Pulavar sought out kings to showcase their artistic talent. By singing the praises of the valor and generosity of the kings, they contributed to later knowledge of the kings' history. The artists who entertained the king by singing and praising them, in return, received gifts bestowed by the king. One who is pleased with the gift and the other who is in need are duly guided to the host giving the gift. This research article delves into these details through the songs of the "Purananooru."

ஆய்வுச் சுருக்கம்

அன்பும் அருளும் தமிழர்களுக்கே உரிய தன்னிகரில்லா பண்புகளாகும். சங்கத் தமிழர்களின் கருவூலமான சங்க கால இலக்கியங்கள், தமிழர்களின் வாழ்வியலை எடுத்துக்காட்டுபவைகள். சங்ககால இலக்கியங்களில், எட்டுத்தொகையில் புறச்செய்திகளைக் கூறும் நூல் நானூறு பாடல்களைக் கொண்ட புறநானூறு ஆகும். வீரத்தைப் போற்றும் புறநானூறு, மக்களின் மனித நேயப் பண்புகளையும் எடுத்துக்காட்டுகிறது. பிறவியிலேயே மனிதம் போற்றியவர்கள் பண்டையத் தமிழர்கள் என்பதைப் புறப்பாடல்கள் நானூறும் புலப்படுத்துகின்றன. பல துறைகளில் பாடல்களைப் பெற்ற புறநானூற்றில், ஆற்றுப்படைத் துறையில் அமைந்த பதினான்கு பாடல்களும் மிகவும் சிறப்பு வாய்ந்தவைகள். காரணம், ஆற்றுப்படுத்துதல் என்பது தமிழர் அடையாளங்களில் ஒன்றாகும். தாம் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம் என்னும் கொள்கைப்பிடிப்பைக் கொண்ட நம் முன்னோர்களின் இயல்பை எடுத்துக்காட்டுவனவாக இப்பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. சங்க காலத்தில், பாணர், விறலி, புலவர் போன்ற கலைஞர்கள் தம்முடைய கலைத் திறமையைக் காட்டுவதற்காக மன்னர்களை நாடினர். மேலும், மன்னர்களின் வீரத்தையும் கொடைத் தன்மையையும் போற்றிப் பாடி, மன்னர்களின் வரலாற்றைப் பின்னோர் அறிந்துகொள்வதற்குக் காரணமாக அமைந்தனர். மன்னனைப் புகழ்ந்து, பாடி, ஆடி மகிழ்வித்த கலைஞர்கள் அதற்கு ஈடாக, மன்னனால் உவந்து அளிக்கப்பெற்ற பரிசிலைப் பெற்று மகிழ்ந்தனர். பரிசில் பெற்று, இன்புற்ற கலைஞர் ஒருவர், பொருள் தேவையுடைய மற்றவரை, பரிசில் வழங்கும் புரவலரிடம் முறையாக வழிபடுத்தியுள்ளனர். இது ஆற்றுப்படுத்துதல் எனப்பெறும். மக்களைக் காக்கும் மன்னன் அனைவருக்கும் எளியவனாக, தேவையுடையோர்க்கு வழங்கும் தன்மையைப் பெற்றவனாக விளங்கியதையும், தேவையுடையோர், தாம் பெற்றதைப் பிறரும் பெற வேண்டும் என்ற உயரிய பண்புடன் விளங்கியதையும் ஆற்றுப்படைத் துறையில் அமைந்த புறநானூற்றுப் பாடல்கள் வழி, விரிவாகக் காட்டுவதை நோக்கமாகக் கொண்டு இவ்வாய்வுக் கட்டுரை அமைந்துள்ளது.

Key words : Purananooru, Aatruppadai, Paanar, Virali, Pulavar, Humane, புறநானூறு,

ஆற்றுப்படை, பாணார், விறலி, புலவர், மனிதம்

முன்னுரை

பழந்தமிழகத்தில் புலவர்கள் பொருள் வேண்டி மட்டுமே, மன்னர்களைப் புகழ்ந்து பாடும் செயலைச் செய்தவர்களாக இல்லை. அவர்கள் புரவலர்களின் நாட்டின்

தன்மைகளையும் மக்களின் வாழ்க்கையையும் பாடல்களில் எடுத்துக்காட்டி முன்னோர்களின் வரலாற்றை அறிந்துகொள்வதற்கு உறுதுணையாக இருந்தவர்கள். கலையுணர்வு கொண்ட மன்னர்கள், கலைஞர்களின் கலையை மதிக்கும் உயரிய பண்பை உடையவர்களாக இருந்தனர். மக்களைப் புரக்கும் மன்னர்கள், ஈதலை வாழ்நாள் கடமையாகக் கொண்டவர்களாக இருந்திருக்கின்றனர் என்பதைச் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் காட்டுகின்றன. மனிதத்தைப் போற்றும், புலவர்கள், அவர்களைப் போற்றும் மன்னர்கள், அவர்களுக்கிடையேயான அன்புணர்வு, பகிர்ந்துண்டு வாழும் வாழ்க்கை ஆகியவற்றைக் காட்டும் இலக்கியங்களில் புறப்பாட்டு, புறம் எனப் பல பெயர்களால் வழங்கப்பெறும் புறநானூற்றில், ஆற்றுப்படைத் துறையில் அமைந்த பதினான்கு பாடல்களில் காட்டப்பெற்றுள்ள, புலவனுக்கும் புரவலனுக்குமான மனிதநேயப் பண்புகளைக் காட்டுவதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

ஆற்றுப்படையின் இலக்கணம்

ஆற்றுப்படை என்பதற்கு வழிப்படுத்தல், வழியிற்செல்லுதல் எனப் பொருள்படும் என்று நச்சினார்க்கினியர் குறிப்பிடுகின்றார். தொல்காப்பியர், பொருளதிகாரத்தில் ஆற்றுப்படைக்கு,

கூத்தரும் பாணரும் பொருநரும் விறலியும்

ஆற்றிடைக் காட்சி உறழத் தோன்றி

பெற்ற பெரு வளம் பெறாஅர்க்கு அறிவுறீஇ

சென்று பயன் எதிரச் சொன்ன பக்கமும்

(தொல்.பொ.பு.தி., 88:3-6)

வள்ளல் ஒருவரிடம் வறுமையைப் போக்கும் வளங்களைப் பெற்று வந்தவர், கூத்தர், பாணர், பொருநர், விறலி ஆகியோரை அவ்வள்ளலிடம் செல்லுமாறு நெறிபடுத்துதல் என்று இலக்கணம் வகுத்துள்ளார். 18ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய தொன்னூல் விளக்கம் தொல்காப்பியர் கூறிய செய்திகளோடு விறலியை நீக்கிப் புலவரைச் சேர்த்துள்ளது. (சே. சத்யா, ப. 4) பரிசில் பெற்றவன், பரிசில் பெறப் போவோனுக்கு, பரிசில் பெறும் வழியைக் கூறுவது ஆற்றுப்படை ஆகும். பரிசில் பெற்ற கலைஞன் வறுமையில் இருக்கும் கலைஞனிடம் தானே வருகிறான். அவன் மீது பரிவோடு பேசுகிறான். தன் கலைத் திறனைப் பாராட்டிப் பரிசு வழங்கிய வள்ளலின் கொடைத்திறனைப் புகழ்கிறான்; அவன் தகுதிகளை விரித்துக் கூறுகிறான். அவனிடம் சென்றால் வறுமை தீரும் என்று நம்பிக்கை ஊட்டுகிறான். அவனிடம் செல்வதற்கு வழியை விரிவாகக் கூறி வாழ்த்தி அனுப்புகிறான். எனவே,

கலைஞர்களுக்கு உதவும் வள்ளல்களை வாழ்த்திப் புகழ்பெறச் செய்யும் கலைஞர்கள், தாங்களும் வள்ளல்களாய் இருக்கின்றனர். இதை ஆற்றுப்படை இலக்கியம் உணர்த்துகிறது. (நை.மு. இக்பால், ஆற்றுப்படை இலக்கியம், தமிழ் இணையக் கல்விக்கழகம், பா.அ. 4.0).

தாளாண்மை என்னுந் தகைமைக்கண் தங்கிற்றே

வேளாண்மை என்னுஞ் செருக்கு

(திருக்குறள், 613)

இக்குறளுக்கு, பிறர்க்கு உதவி செய்தல் என்னும் மேம்பட்ட நிலைமை முயற்சி என்று சொல்லப்படுகின்ற உயர்ந்த பண்பில் நிலைத்திருக்கின்றது என்கிறார் உரையாசிரியர் மு.வரதராசனார். தனக்குக் கிடைத்ததைப் பிறருடன் பகுத்துண்டு வாழ்வதும், தனக்குப் பொருள் கிடைத்த வழியை மற்றவருக்குக் கூறி, பொருளைப் பெற அனுப்புதலும் சிறந்தது என்பதைக் காட்டுகிறது இக்குறள்.

பாணாற்றுப்படை

பரிசு பெற்று வரும் பாணன் ஒருவன், எதிர்படும் பாணனைப் பரிசில் கொடுத்தோனிடம் வழிப்படுத்துதல் பாணாற்றுப்படையாகும். பாணாற்றுப்படைக்கு, புறப்பொருள் வெண்பாமாலை இலக்கணம் வகுத்துள்ளது.

சேண் ஓங்கிய வரை அதரில்

பாணனை ஆற்றுப் படுத்தன்று (பு.பொ.வெ.மா. கொளு, 216, புலியூர்க் கேசிகள், ப.174)

மிகவும் உயர்ந்த மலைவழியிடத்துப் பாணனை அவன் செல்லற்கான வழியிலே செலுத்தியது பாணாற்றுப்படை ஆகும்.

இன்றொடை நல்லிசையாழ்ப்பாண எம்மைப்போற்

கன்றுடை வேழத்த காண்கடந்து - சென்றடையிற்

காமரு சாயலாள் கேள்வன் கயமலராத்

தாமரை சென்னி தரும் (பு.பொ.வெ.மா., மேற்கோள் பா. 216, புலியூர்க் கேசிகள், ப.174)

இனிமையான கோவையினை உடைய நல்லிசை வழங்கும் யாழை மீட்டும் பாணனே, எங்களைப் போன்று, கன்றுடைய யானைகள் வாழும் காட்டைக் கடந்து சென்று அவனைப் பார்த்தால், அழகிய சாயலை உடைய பெண்ணின் கணவன், அவனுடைய பொற்பூவினை, உன்னுடைய தலையில் சூட்டிக்கொள்ளத் தருவான் என்கிறது புறப்பொருள் வெண்பா

மாலை. புறநானூற்றில் 68, 69, 70, 138, 141, 155, 180 ஆகிய பாடல்கள், பாணாற்றுப்படை துறையிலமைந்தவைகள்.

பாணனைக் கோலூர் கிழார் சோழன் நலங்கிள்ளியிடம் ஆற்றுப்படுத்தல்

பாணனை வழிபடுத்தும் ஏழு புறப்பாடல்களில் இந்தப் பாடல் முதலாவது ஆகும். பாடாண் திணையில் அமைந்த இப்பாடல் கோலூர் கிழார் என்னும் புலவரால் சோழன் நலங்கிள்ளி என்னும் புரவலனின் சிறப்பை எடுத்துக்காட்டி ஆற்றுப்படுத்துவதாய் அமைந்துள்ளது.

உடும்பு உரித்து அன்ன என்பு எழு மருங்கின்

கடும்பின் கடும்பசி களையுநர்க் காணாது

சில்செவித்து ஆகிய கேள்வி நொந்து நொந்து

ஈங்குவன் செய்தியோ பாண பூண்சுமந்து

(புறநானூறு, 68:1-4)

இப்பாடலடிகள் அரசனின் கொடைத்தன்மையையும், காவிரி ஆற்றின் வளத்தையும், போர் மறவர்களின் வீரத்தையும், உறையூர் மக்களின் மகிழ்ச்சியான வாழ்க்கையையும் எடுத்துக்காட்டுவதாய் அமைந்துள்ளன. தோல் உரித்த உடும்பினைப் போன்று எலும்பு தோன்றுமாறு உடலை உடைய சுற்றத்தாரின் கடுமையான பசியைப் போக்குபவர்கள் யாரும் இல்லாமல் மிகுந்த துன்பத்துடன் பாணன் மீட்டும் யாழைச் சிலர் மட்டுமே கேட்டனர் என்ற பாடலின் தொடக்கம், பாணனின் வறுமையை உணர்த்தி நிற்கிறது.

உறந்தை யோனே குருசில்

பிறன்கடை மறப்ப நல்குவன் செலினே (புறநானூறு, 68:18-19)

இவ்வடிகள், உறந்தைக்குத் தலைவனான சோழன் நலங்கிள்ளியிடம் சென்றால் பிறன்வாயிலை நினையாமை உனக்கு அளிப்பான் என்கிறது. தன் வாயிலை அடைந்தவர்கள் பிறன் வாயிலுக்குச் செல்லவிடாமல் அவர்களுடைய தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்பவர்கள் தலைவர்கள் என்பது புலப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது.

உயவற் பாணன் ஆற்றுப்படுத்தப்படல்

பாடாண் திணையிலமைந்த இப்புறப்பாடல், யாழை மீட்டும் பாணனை நெறிபடுத்துவதாக உள்ளது.

கையது கடன் நிறை யாமே மெய்யது

புரவலர் இன்மையின் பசியே அரையது

வேற்றிழை நுழைந்த வேர்நனை சிதாஅர்

ஓம்பி உடுத்த உயவற் பாண

பூட்கை இல்லோன் யாக்கை போலப்

பெரும்புல் என்ற இரும் பேர் ஒக்கலை

வையகம் முழுவதுடன் வளைஇ பையென

என்னை வினவுதி ஆயின் மன்னர்

(புறநானூறு, 69:1-8)

பாணனின் தோற்றத்தைக் குறிப்பிடும் போது, பாணன், கையில் யாழையும், பாதுகாப்போர் இல்லாததால் உடலில் பசியையும், இடுப்பில் கிழிசலைத் தைத்த ஆடையையும், கூச்சத்தோடு நடக்கும் நடையையும், குறிக்கோள் இல்லாதவன் உடம்பு போல் ஏங்கித் தவிக்கும் உறவினர்களையும் உடையவன். இப்பாணன், புரப்பவரின்றி உலகமெல்லாம் சுற்றி அலைந்த என்னுடைய வறுமையைத் தீர்ப்பவர் யார் என என்னை வினவினால், சொல்கிறேன், கேள் என்று ஆலந்தூர் கிழார் கூறுகிறார். தன்னைப் புரந்தோனாகிய சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளி வளவன் என்னும் அரசனின் கொடைத்தன்மையை,

கிள்ளி வளவற் படர்குவை ஆயின்

நெடுங் கடை நின்றலும் இலையே கடும் பகல்

தேர்வீசு இருக்கை ஆர நோக்கி

நீ அவற் கண்ட பின்றைப் பூவின்

ஆடுவண்டு இமிராத் தாமரை

சூடாய் ஆதல் அதனினும் இலையே

(புறநானூறு, 69:16-21)

இவ்வடிகளில் காட்டுகின்றார். மேலும், பாணனை ஆற்றுப்படுத்தும் புலவர் அவனிடம் சென்றால் கிடைக்கும் பொருள் யாது என்பதனையும் கூறுகின்றார். மன்னனின் மற்றுமோர் உயர்பண்பாக “நெடுங்கடை நின்றலும் இலையே“, அதாவது, வாயிலில் காத்துக்கிடக்க விடமாட்டான் என்கிறார். இப்பாடல் பரிசில் பெற்றோன் பெறாதோனை ஆற்றுவிக்கும் போது, புரவலனின் பெருமையை எடுத்துக்காட்டி, அவன் புலவர்களை நடத்துவிக்கும் விதத்தினையும் எடுத்துக்காட்டுவதாக உள்ளது.

கிள்ளி வளவனிடம் வழிபடுத்தப்பட்ட பாணன்

கோவூர்கிழார், சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளி வளவனிடம் பாணனை விறலியோடு ஆற்றுவிக்கும் போது,

தேளம் தீந்தொடைச் சீறியாழ்ப் பாண
கயத்து வாழ் யாமை காழ்கோத் தன்ன
நுண்கோல் தகைத்த தெண்கண் மாக்கிணை
இனிய காண்க இவண் தணிக எனக் கூறி

வினவல் ஆனா முதுவாய் இரவல

(புறநானூறு, 70:1-5)

பாணனை, தேன் போல் இனிய நரம்புத்தொடை பொருந்திய சீறியாழ் மீட்டுபவனே, குளத்து ஆமையை வலியான கம்பியில் கோர்த்துக் கட்டியதைப் போன்று நுண்ணிய குச்சிகளால் பொருத்தப்பட்டு தெள்ளிய கண்ணையுடைய பெரிய கிணையைக் காட்டி “இனிதே காண்க, இங்கே சற்று நேரம் இருந்து செல்க”, என்று கூறும் முதுமையும் வாய்மையும் உடைய இரவலனே என்று அழைக்கிறார். அழைத்தவர், மன்னனின் ஈதல் பண்பினை எடுத்துக்காட்டும் போது,

சிறுவெள் ளாம்பல் ஞாங்கர் ஊதும்
கைவள் ஈகைப் பண்ணன் சிறுகுடிப்
பாதிரி கமழும் ஒதி ஒண்ணுதல்
இன்னகை விறலியோடு மென்மெல இயலிச்
செல்வை ஆயின் செல்வை ஆகுவை
விறகுஓய் மாக்கள் பொன்பெற் றன்னதோர்
தலைப்பாடு அன்று அவன் ஈகை

நினைக்க வேண்டா வாழ்க அவன் தாளே

(புறநானூறு, 70:12-19)

வள்ளல் பண்ணன் வாழும் சிறுகுடியில் பூத்த வண்டு மொய்க்கும் ஆம்பல் பூவையும், பாதிரிப் பூவையும் சூடிக்கொண்டிருக்கும் மகிழ்ச்சியில் திளைக்கும் உன் விறலியோடு கிள்ளிவளவனிடம் சென்றால் விறகுவெட்டி பொன்முடிச்சு பெற்றதைக் காட்டிலும் மிகுதியான செல்வத்தைப் பெறலாம் என்கிறார். இப்பாடலும் இரவலன் பெறும் செல்வத்தின் அளவினை எடுத்துக்காட்டுவதாய் அமைந்துள்ளது.

மதுரை மருதன் இளநாகனார் ஆற்றுப்படுத்திய பாணன்

மருதன் இளநாகனார், நாஞ்சில் வள்ளுவனிடம் பாணனை ஆற்றுப்படுத்துவதாக அமைந்த இப்பாடல்,

ஆனிநம் கலித்த அதர்பல கடந்து

மானினம் கலித்த மலையின் ஒழிய

மீளினம் கலித்த துறைபல நீந்தி

உள்ளி வந்த வள்ளுயிர்ச் சீறியாழ்

சிதாஅர் உடுக்கை முதாஅரிப் பாண

நீயே பேரெண் ணலையே நின்இறை

மாறி வா என மொழியலன் மாதோ

(புறநானூறு, 138:1-7)

வள்ளிய ஓசையைக் கொண்ட சீறியாழை இசைத்துப் பாடும் பாணன், கிழிந்த கந்தல் உடையுடன் ஆன் இனங்கள் துள்ளி விளையாடும் காட்டுவழிகளையும், மான் இனங்கள் துள்ளி விளையாடும் மலைவழிகளையும், மீன் இனங்கள் துள்ளி விளையாடும் நீர்த்துறைகளையும் கடந்து வந்திருப்பதாகக் காட்டுகிறார். அப்பாணனிடம் நம்பிக்கை தரும் செய்தியாகப் புரவலர்களைப் புரக்கும் நாஞ்சில் வள்ளுவன் தன்னை நாடி வந்தவர்களை, “சென்று மற்றொரு நாள் வா” என்று கூறும் இயல்புடையவன் அன்று என்று கூறுகிறார். தனக்குக் கிடைத்தது மற்றவருக்கும் கிடைக்க வேண்டும் என்ற மனித நேயத்தை உடையவர்கள் புலவர்கள் என்பது இவ்வடிகளில் புலப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றது.

கிளி மரீஇய வியன் புனத்து

மரன் அணி பெருங்குரல் அனையன் ஆதலின்

நின்னை வருதல் அறிந்தனர் யாரே

(புறநானூறு, 138:9-11)

பலமுறை சென்று கேட்டாலும் குறையாது கொடுக்கும் தன்மையை உடையவர்கள் மன்னர்கள் என்ற செய்தியும் இங்கு புலப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது.

பரணர், வையாவிக்க கோப்பெரும் பேகனிடம் புலவனை ஆற்றுப்படுத்தும் வகை

பரணர், வையாவிக்க கோப்பெரும் பேகனிடம் பரிசில் பெற்றவர். அவர் தன்னை எதிர்படும் பாணனை, அவனிடம் ஆற்றுப்படுத்துவதாக இப்பாடல் அமைகிறது.

காரென் ஒக்கல் கடும் பசி இரவல

வென்வேல் அண்ணல் காணா ஊங்கே
நின்னினும் புல்லியேம் மன்னே இனியே
இன்னேம் ஆயினேம் மன்னே என்றும்
உடாஅ போரா ஆகுதல் அறிந்தும்
படா அம் மஞ்ஞைக்கு ஈத்த எம் கோ
கடாஅ யானைக் கலிமான் பேகன்
எத்துணை ஆயினும் ஈத்தல் நன்று என
மறுமை நோக்கின்றோ அன்றே

பிறர் வறுமை நோக்கின்று அவன் கைவண்மையே (புறநானூறு, 141:6-15)

என்ற அடிகளில் மயிலுக்குப் போர்வை நல்கிய பேகன், சிறியதோ, பெரியதோ, எந்த அளவாக இருந்தாலும் ஈதல் மட்டும் பெரியது எனச் செயல்படுபவன். பிறரின் வறுமை நிலைமையைப் பார்த்து, அதனைப் போக்கும் அளவுக்கு வழங்கும் இயல்பினை உடையவன் என்கிறார். மயிலுக்குப் போர்வை அளித்த வரிகளை ஒளவை துரைசாமிப் பிள்ளை, மயில்களின் பொதுவியல்பாகிய இதனையறிந்து வைத்தும், படாஅம் ஈந்தான் என்றது, நும்பால் வேண்டப்படாத மிகச் சிறந்த பொருளையும் அவன் நுமக்கு மிக நல்குவான் என்ற குறிப்புத் தோன்ற நின்றது என்கிறார். (ஒளவை. துரைசாமிப் பிள்ளை, ப.317) அடிப்படைத் தேவைகள் பூர்த்தியடைந்தால் போதும் என்று செல்பவர்களுக்கு, அவர்கள் எதிர்பார்க்காதவற்றையும் வழங்கும் இயல்பை உடையவர்கள் வள்ளல்கள் என்ற செய்தி பெறப்படுகிறது. இப்பாடல் புலவராற்றுப்படைத் துறையையும் சேர்ந்ததாகும்.

மோசிகீரனார் பாணனை ஆற்றுப்படுத்தும் முறை

மோசிகீரனார், வாழ்த்திப் பாடுவதற்காக வளைந்த யாழை வாடிக்கிடக்கும் தன் கக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டு, என்னுடைய துன்பத்தை உணர்ந்து, அதனைத் தீர்த்து வைப்பவர்கள் இருக்கிறார்களா எனத் திரிந்துகொண்டிருந்த பாணனைப் பார்த்து,

வணர் கோட்டுச் சீறியாழ் வாடுபுடைத் தழீஇ
உணர்வோர் யார் என் இடும்பை தீர்க்க எனக்
கிளக்கும் பாண கேள் இனி நயத்தின்
பாழ்ஊர் நெருஞ்சிப் பசலை வான்பூ
ஏர்தரு சுடரின் எதிர்கொண்டு ஆஅங்கு

இலம்படு புலவர் மண்டை விளங்கு புகழ்க்

கொண்பெருங்கானத்துக் கிழவன்

தண்தார் அகலம் நோக்கின் மலர்ந்தே

(புறநானூறு, 155)

நெருஞ்சிப் பூ மலர்வதற்குச் சூரியனை எதிர் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதைப் போன்று பாணர்களின் உண்கலம் கொண்கானங் கிழானின் மலரும் நெஞ்சத்தையே நோக்கிக் காத்துக் கொண்டிருக்கும் என்கிறார். ஆகவே “அவனைப் பாடிப் பரிசில் பெற்றுச் செல்” என்று அறிவுறுத்தி நிற்கிறார்.

ஈர்ந்தூர் கிழான் தோயன் மாறனிடம் ஆற்றுப்படுத்தப்பட்ட பாணன்

கோனாட்டு எறிச்சிலூர் மாடலன் மதுரைக் குமரனார், ஈர்ந்தூர் கிழான் தோயன் மாறனிடம் பரிசில் பெற்றவர். அவர், பரிசில் பெற்ற பாணன் ஒருவன், பரிசில் பெற்று வறுமையைத் தீர்த்துக்கொள்ள செல்லும் பாணனிடம்,

நிரப்பாது கொடுக்கும் செல்வமும் இலனே

இல்லென மறுக்கும் சிறுமையும் இலனே

(புறநானூறு, 180:1-2)

தோயன் மாறனைப் பற்றிக் கூறும்போது, வறுமைத்தீர வழங்கும் செல்வம் இல்லாதவனாக இருந்தாலும், இல்லை என்று மறுக்கும் இழிந்த குணத்தை உடையவன் இல்லை என்கிறார்.

புலவராற்றுப்படை

வள்ளல்களை நாடி வறுமையைப் போக்கிக் கொண்ட புலவர்கள், வறுமையில் உள்ள புலவர்களை வள்ளல்களிடம் வழிபடுத்துவது புலவராற்றுப் படை ஆகும்.

இருங்கண் வானத்து இமையோர் உழைப்

பெரும் புலவனை ஆற்றுப் படுத்தன்று (பு.பொ.வெ.மா. கொளு, 230, புலியூர்க் கேசிகன், ப.184)

பெரிய இடத்தினையுடைய வானத்துத் தேவர்களிடையே பெரும் புலமையாளனை வழிபடுத்துவது, புலவராற்றுப்படை ஆகும்.

வெறிகொள் அறையருவி வேங்கடத்துச் செல்லின்

நெறிகொள் படிவத்தோய் நீயும்-பொறிகட்

கிருளீயும் ஞாலத் திடரெல்லாம் நீங்க

அருளீயும் ஆழி யவன் (பு.பொ.வெ.மா. மேற்கோள் பா. 230, புலியூர்க் கேசிகன், ப.184)

இவ்வடிகள், முறையான வேடத்தினை உடைவனே, நறுமணத்துடன் ஒலிக்கும் அருவிகளையுடைய வேங்கடத்திடத்திற்குச் சென்றால், ஐம்பொறிகளுக்கும் மயக்கத்தைத் தரும், இவ்வுலகத் துன்பம் எல்லாம் நீங்குமாறு, திருமால் அருளை வழங்குவான் என்கின்றன. இங்கு, பொருளை விடுத்து, அருளை மட்டுமே கூறுகிறது புறப்பொருள் வெண்பா மாலை. புறநானூற்றில் புலவராற்றுப்படையில் பொய்கையாரின் இரண்டு பாடல்கள், மற்றுமோர் பாடலும் புலவராற்றுப்படையில் அமைந்தவைகள். இப்பாடல்கள் பொருளைப் பெற்ற புலவன் பெறாதவனை, பெறுதற்பொருட்டு வழங்குவோனிடம் ஆற்றுப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளன.

இரவலனைச் சேரமான் கோக்கோதை மார்பனிடம் ஆற்றுப்படுத்தும் பொய்கையார்

பொய்கையார் என்னும் புலவன் இரவலனைச் சேரமான் கோக்கோதை மார்பனிடம் ஆற்றுப்படுத்தலை,

கோதை மார்பிற் கோதை யானும்

கோதையைப் புணர்ந்தோர் கோதை யானும்

மாக்கழி மலர்ந்த நெய்த லானும்

கள்நா றும்மே கானல்அம் தொண்டி

அதுஎம் ஊரே அவன்எம் இறைவன்

எம்மும் உள்ளுமோ முதுவாய் இரவல

அமர்மேம் படுஉங் காலை நின்

புகழ்மேம் படுநனைக் கண்டனம் எனவே

(புறநானூறு, 48)

மணம் கமழும் கடற்கானல் தொண்டி நகரம் என்னுடைய ஊர். அந்நகரின் அரசன் கோதை என்னுடைய அரசன். முதிய வாய்மை உடைய புலவனே, அவ்வரசனிடம் செல்கின்றாய் எனில், அப்போது என்னையும் நினைவில்கொள்ள வேண்டும். அவனிடம் “நீ போரில் வெற்றியடையும் போது, உன் வெற்றியை வாழ்த்திப் பாடுபவனைக் கண்டேன்” என்று கூறுவாயாக என்கிறார். கோதை மார்பனின் வெற்றியைப் பாடி பெருவளம் பெற்றவர் பொய்கையார். அவர் வேறொரு புலவனை இம்மன்னனிடம் ஆற்றுப்படுத்துகின்றார். பொய்கையார்,

நாடன் என்கோ ஊரன் என்கோ

பாடிமிழ் பனிக்கடற் சேர்ப்பன் என்கோ

யாங்கனம் மொழிகோ, ஓங்குவாள் கோதையை

புனவர் தட்டை புடைப்பின் அயலது

இறங்குகதிர் அலமரு கழனியும்

பிறங்குநீர்ச் சேர்ப்பினும் புள் ஒருங்கு எழுமே

(புறநானூறு, 49)

இரவலனிடம் கோதையின் செல்வ வளத்தை இவ்வடிகளில் புலப்படுத்துகிறார். குறிஞ்சி நிலத்தில் புனவர் தட்டையைப் புடைக்கும்போது மருத நிலக் கழனிகளில் உள்ள பறவைகளும், நெய்தல் நிலத்தின் பறவைகளும் பயந்து பறந்து செல்லும். நானிலமும் உடைய பெருஞ்செல்வத்தான் என்று அவனுடைய வளத்தைப் பாடி, அவனிடம் புலவரை ஆற்றுப்படுத்துகிறார். ஆதலால் இப்பாடல் புலவராற்றுப்படை துறையையும், அவனது இயல்பைப் புகழ்ந்து பாடுவதால் இயன்மொழித் துறையையும் சேர்ந்ததாகும். மன்னனின் கொடைத் தன்மையுடன் நாட்டு வளத்தையும் எடுத்துக்கூறுவதன் வழி, அவனிடம் சென்றால் உறுதியாக மிகுந்த செல்வத்தைப் பெற்று வறுமையிலிருந்து மீண்டும் இனிது வாழலாம் என்ற நம்பிக்கையை அளிக்கின்றனர் ஆற்றுப்படுத்துபவர்கள் என்பது தெளிவு.

விறலியாற்றுப்படை

வேந்தனின் புகழைப் பாடும் விறலியை வழிப்படுத்துதல் விறலியாற்றுப்படை.

திறல் வேந்தன் புகழ் பாடும்

விறலியை ஆற்றுப் படுத்தன்று (பு.பொ.வெ.மா. கொளு, 219, புலியூர்க் கேசிகள், ப.176)

வெற்றியை உடைய மன்னனின் புகழைப் பாடுகின்ற விறலியை வழிப்படுத்துவது, விறலியாற்றுப்படை ஆகும்.

சில்வளைக்கைச் செவ்வாய் விறலி செருப்படையான்

பல்புகழ் பாடிப் படர்தியேல் - நல்லவையோர்

ஏத்த இழையணிந்தின்னே வருதியாற்

பூத்த கொடிபோற் பொலிந்து (பு.பொ.வெ.மா. மேற்கோள் பா. 219, புலியூர்க் கேசிகள், ப.176)

இவ்வடிகள் சில வளையல்களை அணிந்த கையினையும், சிவந்த வாயினையும் உடைய விறலியே, சிறந்த போர்ப் படையை உடையவனிடம், அவனுடைய பல புகழ்களைப் பாடிச் சென்றாயேயானால், நல்ல அவையில் உள்ளவர்கள் புகழுமாறு, ஆபரணத்தை அணிந்து, மலர்ந்த மலர்க்கொடிபோன்று பொலிவுற்றுத் திரும்பி வருவாய் என்கின்றன. புறநானூற்றில் விறலியாற்றுப்படையில் அமைந்த பாடல்களின் எண்ணிக்கை நான்கு ஆகும்.

சில்வளை விறலி குடுமிக் கோமானிடம் ஆற்றுப்படுத்தப்படல்

நெடும்பல்லியத்தனார், பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதியிடம், சில வளையல்களை அணிந்த விறலியை ஆற்றுப்படுத்தும்போது,

நல்யாழ் ஆகுளி பதலையொடு சுருக்கிச்

செல்லா மோதில் சில்வளை விறலி

களிற்றுக் கணம் பொருத கண்ணகன் பறந்தலை

விசும்புஆடு எருவை பசுந்தடி தடுப்பப்

பகைப்புலம் மரீஇய தகைப்பெருஞ் சிறப்பின்

குடுமிக் கோமாற் கண்டு,

நெடுநீர்ப் புற்கை நீத்தனம் வரற்கே

(புறநானூறு, 64:10-16)

விறலியை அழைத்து, யாழ், ஆகுளி, பதலை ஆகிய இசைக் கருவிகளைச் சுருக்குப் பையில் போட்டுக் கொண்டு குடுமிக் கோமானைக் கண்டுவரச் செல்வோம். தன் யானைப் படையால் பருந்துகளுக்கு விருந்தளித்துக்கொண்டு அவன் போர்க்களத்தில் இருக்கிறான் என அழைப்பதன் வழி விறலியை ஆற்றுப்படுத்தல் புலப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றது. போர்க்களத்தில் இருந்தாலும் தன்னிடம் வருபவர்க்கு வேண்டியது வழங்கும் தன்மையை உடையவன் முதுகுடுமிப் பெருவழுதி என்பதனை இப்பாடலால் அறிமுடிகிறது.

சில்வளை விறலியை ஓளவையார் அதியனிடம் ஆற்றுப்படுத்தல்

பெண்பாற் புலவர்களுள் மிகவும் சிறந்தவர் ஓளவையார். புறநானூற்றில் மிகுதியானப் பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். அதியன் ஓளவை கொண்டிருந்திருந்த உயிருக்குயிரான நட்பிற்கு, நெல்லிக்கனியை அதியன் ஈந்தது சான்றாகும். ஓளவை விறலியை அதியனிடம் நெறிபடுத்தியதை இப்பாடல் காட்டுகிறது.

ஒருதலைப் பதலை தூங்க ஒருதலைத்

தூம்புஅகச் சிறுமுழாத் தூங்கத் தூக்கிக்

கவிழ்ந்த மண்டை மலர்க்குநர் யார் எனச்

அலத்தற் காலை யாயினும்

புரத்தல் வல்லன் வாழ்க அவன் தாளே

(புறநானூறு, 103)

விறலி, ஒரு பக்கம் பதலை, மற்றொரு பக்கம் முழவு என்று இருபுறமும் இசைக்கருவிகள் தொங்க, கவிழ்த்து வைத்திருக்கும் உண்கலமாகிய மண்டை மலரும்படி உணவு அளிப்பவரைத் தேடிக்கொண்டு காட்டு வழியில் சுற்றாத்தாருடன் அமர்ந்திருந்தாள். அரசன் அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி பல வேல்களுடனும், மேகம் போல் யானைக் கூட்டத்துடனும் பகைவர் நாட்டில் இருக்கிறான். அவனிடம் சென்றால், அவன் துன்பத்தில் இருக்கும் காலமாக இருந்தாலும் உன்னுடைய மண்டையில் புலால் உணவால் நிரப்பிக் காப்பாற்றுவான் என்று உறுதியளிக்கிறார். பகைவர்கள் நாட்டை வென்று திறையைக் கொண்ட பொருளையுடையவன் என்பதும், அவன் அனைவருக்கும் எளியன் என்பதையும் விறலிக்கு எடுத்துக்காட்டி ஒளவையார் அதியனிடம் ஆற்றுப்படுத்தியது இவ்வடிகளில் விளக்கம் பெற்றிருக்கிறது.

அற்றார் அழிபசி தீர்த்தல் அஃதொருவன்

பெற்றான் பொருள்வைப் புழி.

(திருக்குறள், 226)

வள்ளுவர், வறியவரின் கடும்பசியைத் தீர்க்க வேண்டும். அதுவே, பொருளைப் பெற்றவன் அப்பொருளைத் தனக்குப் பிற்காலத்தில் உதவுமாறு சேர்த்து வைத்துக்கொள்ளும் இடம் என்கிறார். குறளுக்குத் தக்கதோர் வாழ்க்கையை நடத்தியவன் அதியன்.

வேள்பாரியிடம் நெறிபடுத்தப்பட்ட வாள் நுதல் விறலி

குறிஞ்சிக் கபிலர், பாரியின் நண்பர். நண்பனின் வீரத்தையும் கொடைப் பண்பையும் பல பாடல்களில் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். விறலியிடம் வேள் பாரியின் கொடைத் தன்மையை எடுத்துக்கூறி ஆற்றுப்படுத்துவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

சேயிழை பெறுகுவை வாள் நுதல் விறலி

தடவுவாய்க் கலித்த மாஇதழ்க் குவளை

நீரினும் இனிய சாயல்

பாரி வேள்பால் பாடினை செலினே (புறநானூறு, 105)

கபிலர், பாரிவேளின் சிறப்பை, வண்டுகள் மொய்க்கும் புது குவளை மலர்களில் குளிர்ந்த மழைத்துளிகள் சிதறுமாறு மழை பெய்தாலும் பெய்யாமல் போனாலும், மேகங்கள் நிறைந்த நெடிய பறம்பு மலையின் சிகரங்களிலிருந்து வரும் அருவி, கொள் விதைப்பதற்காக உழப்பட்ட வயலின் படைச்சால் வாய்க்கால் வழியாகப் பாய்ந்து ஓடும். அந்த அருவி நீரைவிடவும் இனிமையானவன் என்கிறார். ஒளி வீசும் முகத்தை உடைய விறலியே, இவ்வாறு இனிமையான அரசனிடம் பாடிக் கொண்டே சென்றால், அவன் சிறந்த அணிகலன்களைப் பரிசாகக் கொடுப்பான் என்கிறார். வேள்பாரியின் நாடு வளம் நிறைந்தது. மாரி பொய்த்தாலும், வேள் பாரி பொய்க்கமாட்டான் என்பதை உணர்த்துவதாக அமைந்திருக்கிறது இப்பாடல்.

மெல்லியல் விறலியை வேள் ஆயிடம் ஆற்றுப்படுத்தல்

உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசியார், விறலியை ஆய் அண்டிரனிடம் ஆற்றுப்படுத்தியதை எடுத்தியம்புகிறது இப்பாடல்,

மெல்லியல் விறலி நீ நல்லிசை செவியிற்
.....

மாரி யன்ன வண்மைத்

தேர்வேள் ஆயைக் காணிய சென்மே (புறநானூறு, 133)

மணம் வீசும் கூந்தலை உலர்த்திக்கொண்டிருக்கும் மெல்லிய இயலையுடைய விறலியே, ஆய் அண்டிரன், கொடை வழங்குவதைக் கேள்விப்பட்டிருப்பாய். தேர் வழங்கும் வேள் ஆய், மழையைப் போன்று கொடையளிப்பதைப் பார்த்திருக்கமாட்டாய். அதனை நேரில் சென்று, பெற்றுக்கொள் என்று, ஆய் அண்டிரனைக் கண்டு பரிசு பெற்ற விறலியொருத்தி, வேறொரு விறலியை அவனைப் புகழ்ந்து பாடிப் பரிசில் பெற வழிபடுத்துவதாக முடமோசியார் இப்பாடலில் காட்டியுள்ளார்.

முடிவுரை

மறவர்களின் புற வாழ்வியலைப் படம் பிடித்துக்காட்டும் இலக்கியம் புறநானூறு. போர்த்தொழிலை மேற்கொள்ளும் தலைவன், தன் மக்கள் இன்புற்றிருக்க வேண்டும் என்பதில் மிகுந்த கவனம் செலுத்தி இருக்கிறான் என்பதைப் புறப்பாடல்கள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. புறநானூற்றில் ஆற்றுப்படைத் துறையிலமைந்த பாடல்கள், பண்டைத் தமிழர், ஈந்தளிக்கும் மன்னனிடம் பொருளைப் பெற்று, தான் மட்டும் துய்த்தல் இனிது எனும் மனப்பான்மையுடன் இருந்து விடாமல், ஏனையோரும் மகிழ்ந்திருக்க

வேண்டும் என்ற பரந்த மனப்பான்மை கொண்டிருந்தனர் என்பதைக் காட்டுகின்றன. மேலும், வரையாது வழங்கும் வள்ளல் தன்மையுடையவர்கள் அரசர்கள்; தன்னிடம் பொருள் இல்லையென்றாலும் கேட்பவர்களுக்கு முயன்று அளிப்பவன் தலைவன்; மன்னனை வாழ்த்திப் பெற்ற பரிசிலைத் தன்னையொத்த மற்றவரும் பெற வேண்டும் என்ற உயர்ந்த பண்பைப் பெற்றவர்கள் பாணர்கள், விறலியர் மற்றும் புலவர்கள்; இரக்க உணர்வு, அன்புணர்வு கொண்டு மனிதத்தைக் காத்தவர்கள் பண்டைத்தமிழர்கள் என்பனவற்றை இக்கட்டுரையின் வழி அறியமுடிகிறது.

துணைநின்ற நூல்கள்

1. இக்பால், முனைவர் நை.மு., ஆற்றுப்படை இலக்கியம், <https://www.tamilvu.org/ta/courses-degree-p104-p1043-html-p1043441-26874>, தமிழ் இணையக் கல்விக்கழகம், 01 டிசம்பர் 2023 அன்று அணுகப்பட்டது.
2. சத்யா, சே., ஆற்றுப்படை நூல்களின் இலக்கணம், சான்லாக்ஸ் பன்னாட்டுத் தமிழியல் ஆய்விதழ், https://www.shanlaxjournals.in/pdf/TS/V3N1/ts_v3_n1_i2_001.pdf, ஜூலை 2018.
3. சாமிநாதையர், டாக்டர் உ.வே., புறநானூறு மூலமும் உரையும், டாக்டர் உ.வே.சா. நூல் நிலையம், சென்னை, 1971.
4. சுப்பிரமணியன், ச.வே., தொல்காப்பியம், மெய்யப்பன் பதிப்பகம், சிதம்பரம், 2009.
5. துரைசாமிப்பிள்ளை, ஓளவை., புறநானூறு மூலமும் உரையும், சாராதா பதிப்பகம், சென்னை, 2015.
6. புறநானூறு, தமிழ் இணையக் கல்விக்கழகம், வலைதள இணைப்பு: <https://www.tamilvu.org/ta/library-l1280-html-l1280ind-127697>, 07 டிசம்பர் 2023 அன்று அணுகப்பட்டது.
7. புறப்பொருள் வெண்பா மாலை, தமிழ் இணையக் கல்விக்கழகம், வலைதள இணைப்பு: <https://www.tamilvu.org/ta/library-l0400-html-l0400ind-115129>, 02 டிசம்பர் 2023 அன்று அணுகப்பட்டது.
8. புலியூர்க் கேசிகன், புறப்பொருள் வெண்பா மாலை மூலமும் உரையும், சாராதா பதிப்பகம், சென்னை, 2009.

9. வரதராசனார், டாக்டர் மு., திருக்குறள் தெளிவுரை, கழக வெளியீடு, சென்னை, 2003.

References

1. Ikkal, Dr. N., Aartrupadai Literature, Tamil Virtual Academy, Website: <https://www.tamilvu.org/ta/courses-degree-p104-p1043-html-p1043441-26874>, Accessed on December 1, 2023.
2. Subramaniyan, C. V., Tholkappiyam, Meyyappa Pathippakam, Chidambaram, 2009.
3. Saminatha Iyar, Dr. U. Ve., Purananooru - Moolamum Uraiyum, Dr. U. Ve. Sa. Library, Chennai, 1971.
4. Sathya, S., Grammar of Aartrupadai Literature, Shanlax Tamil Research Journal, https://www.shanlaxjournals.in/pdf/TS/V3N1/ts_v3_n1_i2_001.pdf, July 2018.
5. Duraisamippillai, Auvai., Purananooru - Moolamum Uraiyum, Saradha Publications, Chennai, 2015.
6. Purananooru, Tamil Virtual Academy, Website: <https://www.tamilvu.org/ta/library-l1280-html-l1280ind-127697>, Accessed on December 7, 2023.
7. Puraporul Vempa Malai, Tamil Virtual Academy, Website: <https://www.tamilvu.org/ta/library-l0400-html-l0400ind-115129>, Accessed on December 2, 2023.
8. Puliyoork Keshikan, Puraporul Vempa Malai - Moolamum Uraiyum, Saradha Publications, Chennai, 2009.
9. Varadarachanar, Dr. Mu., Thirukkural Thelivurai, Kazhaga Veliyeedu, Chennai, 2003.

தமிழில் இக்கட்டுரையின் மேற்கோள்

இராணி எலிசபெத். தே, “ புறநானூற்று ஆற்றுப்படைத் துறையிலமைந்த பாடல்களில் மனிதம்” புலம் : பன்னாட்டுத் தமிழியல் ஆய்விதழ், தொகுதி 4, இதழ் 1, சனவரி 2024, பக். 26-42

Cite this Article in English

Rani Elizabeth. D, “ Humane in the Aartrupadai Songs of Purananooru” Pulam: International Journal of Tamilology Studies, Vol.4 Issue 1, January 2024, pp. 26-42